

Confabula

Pécsi Orvosi Egyetem hallgatóinak lapja

RECTORAINK

Confabula
A POTE hallgatóinak lapja

A POTE hallgatóinak lapja

Főszerkesztő:
Tóth Gábor

Felelős szerkesztő:
Hodósi Balázs

TB. Főszerkesztő:
Balatnéz Péter

TB. Felelős szerkesztő:
Deák Péter

**Szerkesztőségi tag
(szerkesztő):**
Kelemen Ági, Tahin Tamás

Külső munkatárs:
Tóth Gergely

Grafikai munkatatók:
STO

Fotografiai munkatatók:
Mihácz Áttila

Szerkesztőség címe:
7624 Pécs, Szilágyi ut. 12.
Diákroda, Confabula
Tel.: (72) 324-122/1541

E-mail elérhetőség:
Tóth G.
tege@apacs.pote.hu
Deák P.
ego@apacs.pote.hu

**A beérkezett cikkek,
versek, fotók
megőrzéséért nem
kezeskedünk.**

**Megjelenik nagyjából
háromheteente
1300 példányban**

**Nyomdati munkatatók:
Egyetemi Nyomda
(bocs Csaba)**

TAVASZ '97

"Sokak szerint idén nincs is"

Telnek-múlnak a napok, hetek, lassan a hónapok is, hihetetlenül rohan az idő. Jó is, rossz is. Jön a nyár és jön sajnos a vizsgaidőszak is. Vége lesz a bulinak, csend lesz a koliban, ami mindenestre tanulásiag pompás. Jelenleg éppen április közepe van, de lesz ebből április vége is, mire kijön az újság. Órúlnék, ha más nem így lenne vele, de én például nem nagyon jutottam előbbre, rövid távon mondjuk fél év óta, merthogy legfeljebb is csak ugyanazok az események történtek velem újra meg újra. Élmények nem mondom, hogy nincsenek, de csak a régi dolgok kifacsarásából származnak, semmi újféle. Legyen már valami.

Tulajdonképpen tavasz kezd lenni, bár sokan azt állítják, hogy idén már nincs is. Tényleg furcsa, hogy április közepén három réteg ruha plusz nagykabátban agyonvissza didereg a jószándékú ember, amíg eljut a buszmegállóig, és arcára fagy a mosoly. Nem szeretnék ebből filozófiai nagyüveget csinálni, de ez akkor sem normális. Persze volt már hóihar márciusban, nem mondom, előfordult, hogy megborzonek júniosban is, ami melleleg vizsgaidőszak, talán ez is közrejátszhatott. A

szerecsse az, hogy épp tegnap délután kezdett jó meleg lenni, ami sajnos estére nem terjedt ki, de ma már sokkal jobb lesz, remélem. A lényeg, hogy én nagyon bírom benne, hogy a tavasz nem marad el. Régebben, amikor még lázadó ifjú voltam, amolyan elborult, világmegváltó, tagadtam a tavaszt, ment ehhez az imidzshez, meg a fekete nagykabátomhoz. Ma már inkább pulóvert hordok meg a kabátom is kisebb lett, és képzeljétek, mégsem én vagyok a megváltó, de közben rájöttem: szeretem a tavaszt szöröstől-böröstől. Ezt most egy kicsit izzás bevallani, mert ennek kapcsán az embernek csókéskönny, romána, júlia jut az agyába, azt meg értelmesebb egyének közt nem divat emlegetni. Azt hiszem, nem vagyok egy nyálgép, vagy csöpögős gyerek, de tényleg bírom a sok szerelmes egyént, akik ilyen táj statisztikailag nagyobb számban kezdenek feltűnni kéz a kézben (és újabb lakatokat tesznek a kerítésre); a rügyező, bimbózó meg ilyesmi fákat, virágokat, az ebből adódó csomó szagot és illatot; a meleg napfényt, az "egy szál pólóban levést"; a szép lányok halmazait, mintha belőlük is sokkal több lenne; az újra működni kezdő szökökutakat a

vízcsobogással, a sok színt, a zsongást és hasonlók. De a legjobb az egészben az, ha ezt összeöntjük, mert akkor kijön belőle az elő-"egyszázbikínithoztamelazútra" hangulat, és attól be lehet kattanni teljesen, még inni sem kell. Aztán egy ilyen jellegű enyhe napon, estén, ha a körülmények is úgy játszanak össze, akkor az élet tényleg szép és egyéb közhelyek, nem érdekel a belpolitika, belülök a kocsiba (mondjuk például egy fekete golfba), oszt' irány egyetlen magyar tengerünk.

Gondolom sokakat érdekel, amit itt írok, de azért annak a néhány embernek, aki idáig eljutott elmondom, hogy pár éve, közvetlenül a lázadás-éra után irtam egy tavaszköszöntőt, mint friss publicista. Nahát, ugye egyik végtelből a másikba esik az ember: ez egy amolyan komoly, mondanivalóval zsúfolt irodalmi alkotásnak készült, tele bonyolultnak hitt szerkezetekkel, hosszú, egybeírt, kisbetűs szavakkal, no meg szomorúsággal, ami talán igazi is volt, és ez mentette meg attól, hogy ne tők ócska legyen, hanem finoman gyenge szárnypróbálgatásnak lehessen minősíteni. Egy szó, mint száz: azóta sem sikerült jobbat összehozni, sőt őszintén szólva egyre rosszabb lesz, ráadásul most még rámtört az alkotói válság is, úgyhogy karrierem minden bizonnyal még akkor véget ért, de hát emberek vagyunk, tévedni pedig emberi dolog, és határozottan jó érzés így évek távlatából elnézően kacarászni rajta, jó érzés volt legalább megpróbálni ezt is,

mint ahogy állítólag éledegéni is talán azért érdemes, hogy minél többmindennel kerüljön kapcsolatba egyszerű ember, érezzem, lásson, izleljen, szagoljon, sirva vigadjon és vigadva sirjon, megértsen, megérintsen,

maszatozjon, elbűjjön, keressen, elveszítsen, néha találjon, legyintsen rá, megjegyyezzen, elfelejtsen, örüljön, csalódjon, vagy csináljon, amit akar, de ne utánozni és majmolni igyekezzen aktuálisan menő dolgokat állandóan. Ugy tünik, hogy ennek a kis karpédiem-cikknek a végére rávezettem magam, mitől döglik a légy. Ugye, milyen frankó dolog ez a tavasz, mennyi mindenre jó.

Tulajdonképpen pont ezt akartam mondani, mert ez a rengeteg lebilincselő érdekesség tényleg az évszak kapcsán ötlött fel bennem, ahogy kinéztem a szolid alkotásba. Ha más eredménye nem is volt: hosszú ideje tartó dekadencia óta az első pozitív jellegű írást vetettem papírra az idei első tavaszi estén.

(U.I.: Lapzártakor elkezdett szállingózni a hó...)

RECTORAINK

Újságunk a nemrég lezajlott rektorválasztás, illetve a július elsőjével hatályos rektorváltás kapcsán időszakos érdeklődési felkeresni lávazó, valamint rövidesen hivatalba lépő Rectorunkat is, abban a reményben, hogy egyetemenk vezető személyei sokakat érintő és érdeklő kérdésekre adhatják meg a választ.

Ugy érezzük, mind Bauer Rector Urat, mind Belyai Professzor Urat sikerült információkban gazdag, tartalmas exkluzív beszélgetést folytatniuk, amelyet most először a CONFABULA hasábjain teszünk közzé.

Az interjú elkészítésében nélkülözhetetlen volt a meleg, szelvényes és nyitott légkör, amelyet mindket fel fogadott bennünk, és amelyet ezúton szeretnénk kifejezni köszönetünket.

“HIÁNYOLOM A KÖZÖSSÉGI SZELLEM JELENLÉTÉT”

- beszélgetés Prof. Dr. Bauer Miklóssal -

Confabula: Sokan feltehetik magukban azt a kérdést, vajon Rector Urat mi készítette arra, hogy másodszor is felvállalja ezt felelős funkciót?

Prof. Dr. Bauer Miklós: Valójában nem az én ötletem volt, egy 18 tagú professzori csoport kért fel rá. Maguk között próbaszavazást készítettek, ahol 17 igen szavazatot és 1 tartózkodást kaptam. Ezt nem lehetett visszautasítani, rendkívül nagy megtiszteltetés volt számomra. Én úgy tapasztaltam, hogy aki rectorként ténykedik, szinte csak haragosokat szerez, mégis úgy tűnik, hogy előző rektorságom a l a t t i tevékenységemet bizonyos idő elmúltával a k ö z v é l e m é n y pozitívnak ítélte.

C.: Az ismert gazdasági viszonyok között nem fordult-e meg a fejében, hogy a megtisztelő felkérés ellenére mégis nemet mondjon?

B.: Nem. Pedig tudtam, hogy nehéz lesz, de őszintén megvallva arra én sem számítottam, hogy ennyire. Egyértelmű összehasonlítási alapom van korábbi periódusom alatti viszonyok ismeretében. Függetlenül attól, hogy minek minősítjük az akkori állapotot - hiszen közben rendszerváltás történt - a mostani rettenetesen labilísnak mondható, sok

minden változott, minket elsősorban a betegbiztosító létrehozatala érint. Ha önkormányzatnak tekintjük a betegbiztosítót, akkor nyilvánvalóan egy önkormányzatnak vannak bizonyos jellegzetességei, elsősorban az, hogy önálló. A legnagyobb baj, hogy egyrészt az önkormányzat terhére például a kormány fizetésemelést ígér. Másrészt farizeus módon szidják az önkormányzatot, hogy állandóan deficités és ennek rendezésére az államháztartástól kér kiegészítést,

emberek, akiknek nem jár semmi. Ennek költségeit is ráverik az önkormányzatra, hiszen valakinek fizetni kell azok helyett is, akik erre nem képesek. Ezt viszont az állam megint nem tudja finanszírozni, tehát egy olyan hibrid-öszvér helyzet jön létre, ami sokáig nem tartható. Vagy visszaveszi az állam a felelősséget, vagy megosztják a feladatokat. Az önkormányzatnál emellett súlyos gondok vannak, köztudottan nagy pénzek úsztak el. Most jött egy főigazgató, aki belenyúlt a

méhkasba, erre rögtön le akarják váltani. Tudomásom szerint a kormány melléállt azzal a felkiáltással, hogy ha valaki végre rendet akar csinálni, azt támogatni kell. Tulajdonképpen az új szisztéma egyetlen új dolgot hozott, ami jó lenne: a teljesítmény utáni finanszírozást, tehát az jár jól, aki sokat dolgozik. Mi itt nagyon sokat dolgozunk, mégsem járunk jól, mert el van torzítva a pontrendszer. Az elvégzett tevékenység

közben a deficit onnan származik, hogy állami vállalatoknak fizetik ki az adósságait, illetve azok nem fizetik meg az önkormányzatnak járó juttatásokat. További probléma, hogy ha ez egy igazi betegbiztosító szisztéma, akkor kockázatbiztosítást jelent, és ez tiszta formában érzéketlen a kútagok számára, tehát aki nem fizet, az nem kap semmit. Azí pedig a magyar közvélemény, így én sem fogadom el, hogy legyenek olyan

pontszáma gyakran nem áll arányban a költségekkel, azonos tevékenységért nem azonos pont jár. Például az Országos Idegsebészeti Intézet hétszeresen, az Országos Haematológiai Intézet harminckétszeresen, az Országos Szívsebészeti Intézet pedig kétszeresen van túlf finanszírozva, tehát a szívsebészet nálunk azért deficités, mert a felét kapja meg, mint az Országos Intézet. Ezekén kívül tovább nehezítették a munkát az

állandó személyi változások, amelyeket nem lehetett előre látni. Az OEP-ben történő cseréken kívül, én személy szerint - Kovács miniszter urat is beleszámítva - már a harmadik népjóléti és a második kulturális miniszterrel működöm együtt, ami azt jelenti, hogy az egyszer megbeszélte dolgokat, egy-egy változás után előről újra kellett kezdeni.

C.: A karosodás, illetve a dékáni funkció létrejötte mennyiben változtatott a rektori munkán, megosztja-e a terheket?

B.: Ha belerázódik a rendszer, akkor mindenképpen. Csak ez valahol olyan, mint egy inga: hol erre lendül, hol arra. Az új dékáni hivatal is úgy indult, hogy mindent megpróbál megoldani. Sajnos ennek kapcsán határozott rektori csapat ellenes attitűdöt éreztem, amely személyi ellentéttekbe is torkollott. Ez természetesen senkinek sem hasznos.

C.: Jelenleg hogyan oszlik meg a két feladatkör? Ténylegesen létezik, hogy a rector csak kifelé képviseli az egyetemet, a dékán pedig a belügyeket intézi?

B.: Ez elvileg így fogható fel. Minekutána jogilag két azonos kar létezik egyetemünkön, a rectornak mindkét féllel együtt kell működnie, és a működési hatásköröknek az Orvoskar és a Főiskolai Kar esetében is be kell állniuk.

C.: A diákság és ezen belül a HÖK munkáját hogyan értékeli Rector Úr? Milyen a viszony az egyetem vezetése és a hallgatók között, mennyire tud együttműködni a diáksággal?

B.: A hallgatói önkormányzatok közvetlen kapcsolatban a Dékánnal, illetve a főigazgatóval állnak. Ha a karokon történik valami, csak akkor kerül a rector elé a probléma, akinek általános felügyeleti és intézkedési joga van. Vannak persze bizonyos anyagi természetű kérdések, különféle támogatási igénylések, amelyeket meg kell vitatni, de szükség esetén ezen kívül is nagyon szívesen állok a hallgatók rendelkezésére. Összességében ebből az egy lépésnyi távolságból én teljesen meg vagyok elégedve az önkormányzatok munkájával.

C.: Mit gondol a Rector Úr a POTE oktatási színvonaláról?

B.: "Egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalóbbak", ami azt jelenti, hogy sem

jobbak, sem rosszabbak nem vagyunk. Nálunk az elméleti, alapozó képzés elég erős, de a klinikai oktatás gyakorlati része szűkebb kapacitással bír. Véleményem szerint több klinikai ágynak kéne lenni, mint medikusnak. Az ágyhiány miatt a kis klinikák keservesen küszködnek az oktatási feladatokkal, hiszen ugyanazt az évfolyamot fogadják tizennégy oktatóval, amit a nagyobbak harminccal. A Kulturális

"Nálunk az elméleti, alapozó képzés elég erős, de a klinikai oktatás gyakorlati része szűkebb kapacitással bír. Az ágyhiány miatt a kis klinikák keservesen küszködnek az oktatási feladatokkal, hiszen ugyanazt az évfolyamot fogadják tizennégy oktatóval, amit a nagyobbak harminccal."

Minisztérium az oktatási lehetőséget növelné, ellenben az OEP az ágyszámok további leépítését tervezi. Emellett fontos megjegyezni, hogy egy klinikán egy ember pótlása is nagy nehézségekbe ütközik. Arra gondolok, ha például valaki szülni megy, vagy katonának viszik, más állásba kerül, ez az oktatásban könnyen fennakadást okoz.

C.: A mostani kétéves mandátuma

elégséges volt-e kitűzött feladatai elvégzésére, illetve ha lenne rá lehetősége, vállalná-e a rektorságot továbbra is?

B.: Filozófiai kérdés. Én olyan vagyok, hogy ha megbíznak egy határozott időre, akkor csinálom, amit kell, aztán a végén veszem a kalapom. Persze ezt nem

egészen így kell szemlélni. Nagyon jó példa a stafétafutás: váltáskor egy darabig együtt haladnak a futók, utána adják át a stafétát. Nekem két évvel ezelőtt erre sajnos nem volt lehetőségem. A kérdés első felére nyugodtan válaszolhatom, hogy ezalatt a két év alatt is jelentős eredményeket lehetett elérni, bár még azokat a dolgokat sem tudjuk befejezni, amit elődeink elkezdtek. Minden lassan megy Magyarországon, a karosodást még Kelényi professzor úr és csapata kezdte el. Én ezt megörököltem tőlük. Emellett én az előző ciklusom alatt fogtam bele a Traumatológiai Centrum létesítésébe. Ez tehát egy tíz évvel ezelőtt indult dolog, és még most sem realizálódott. Még egy példa: a szívsebészet. Az előző vezetés épített egy szívsebészetet, amelynek kivitelezését két hullámban kívánták végrehajtani. Ez egy zseniális ötlet, mert ha nem jön ez a második lépcső, azt mondhatták volna, hogy kész a szívsebészet, aztán semmi támogatást nem kaptunk volna. Nekünk azért kellett a szívsebészet helyzetét viharos gyorsasággal rendezni, mert arra hivatkozva, hogy nincsen szívsebészünk, el akarták tolni a második hullám befejezését. Tehát azt mondhatom, hogy a dolgok összefonódnak: például a művese állomást még annak idején mi kezdtük el, és Kelényi professzor úrék fejezték be. Értelmetlen tehát arról vitatkozni, hogy kinek a nevéhez fűződik egyes dolgok létrehozása, szerintem azt kell nézni, hogy az adott lehetőségeken belül mindent maximálisan kihasználjunk. A kérdés második részére válaszolva: családi problémák, valamint a 65 éves

életkori limit bevezetése miatt sem tudnám tovább vállalni a rektorságot.

C.: Folyik jelenleg Bellyei professzor úrral együttműködés az egyetemi ügyek átvételében?

B.: Igen, most erre van idő. Mint említettem, az én megválasztásomkor egy sikertelen pályázat miatt feleslegesen telt az idő. Bellyei professzor úr "bele tud rázódni", megismerkedhet az aktuális viszonyokkal,

megszerezheti a fontos kapcsolatokat, így nem kell majd leállnia a vezetésnek, ami az egyetemnek határozottan káros volna. Nagyon sok múlik ezeken a személyes ismeretségeken, és ha őt már most bevonjuk, fél év múltán nem idegenként kezelik. Ezenkívül szeretném kiemelni, hogy rectorrá választásakor a Professzor

Úr rögtön Prorectorrá kérte fel Lénárd Professzor Urat, aki el is fogadta a felkérést. Ez az abszolút kollegiális viszony bizonyítéka, és rendkívül nemes gesztusnak tartom. Azért is példaértékű, mert én itt Pécsen hiányolom a testületi, közösségi szellem jelenlétét. A klinikák, intézetek vezetői sajnos csak saját intézményük sorsával törődnek és nem veszik figyelembe, hogy egy egyetem részei, ezért van, hogy különböző egyetemi rendezvényeken is nagyon hiányos a megjelenés, nehezebb és lassabb a közügyek intézése.

C.: Mit emelne ki az elmúlt két évből, mint rektorságának fontos vívmányát, eseményét?

B.: Egy teljesen váratlan lehetőséget ki lehetett használni. Egy cég jelentkezett a műveise állomás bérletéért. Ha az egyetem pénzhez jut, annak 50%-a a kincstárat illeti. Mivel a cég egy épület felállítását vállalta, nem pénzt adott, így a kincstári 50%-ot is tulajdonképpen mi kapjuk. Nagy előny, hogy meg lehet majd kezdeni a II. Belgyógyászati Klinika kiürítését, amint az új épület elkészül. Ezáltal ugyan nem nyerünk területet, hiszen a régi épület köztudottan az Irgalmasokhoz tartozik, de lesz egy teljesen új belosztályunk. A későbbiekben a Traumatológiai Centrum megvalósulásával egy hatvan ágyas osztály válik szabaddá a négyszáz ágyas klinikán, ahová több osztály is kerülhet. Ezt egy nagyon jelentős eredménynek

tartom, amelyet korábban nem lehetett előre látni.

C.: Mikorra tervezik az épület befejezését?

B.: Reményeink szerint őszre készen lesz. Így közel kerülnek egymáshoz a Belgyógyászati Klinikák, és a Nephrológiai

“Értelmetlen arról vitatkozni, hogy kinek a nevéhez fűződik egyes dolgok létrehozása, szerintem azt kell nézni, hogy az adott lehetőségeken belül mindent maximálisan kihasználjunk.”

Centrum is. Valószínűleg még az Idén megkezdődik a Traumatológiai Centrum építése is.

C.: Most, hogy lejár Rector úr mandátuma, végleg visszavonul-e az egyetemi közélettől?

B.: A tanári testület által megválasztott kari tanács tag vagyok, tehát a kari választásokig még biztosan jelen leszek. Emellett a tanári testület tagja is vagyok, tehát nem "tűnök el".

C.: Végezetül szeretnénk tudni, hogy mit kíván az utódjának?

B.: Sok szerencsét! Ezen a poszton nagyon sok véletlenszerű dologgal találkozok az ember. Senki nem látta előre a felsőoktatási törvény két aspektusát. Az

egyik az, hogy az orvosi egyetemek átkerültek a Kulturális Minisztériumhoz. A parlamentben, éjfél után szavazták meg ezt álmos képviselők. Elkezdődött egy huza-vona az egészségügyi és kulturális tárca között, ki mit adott át és mit nem, főleg természetesen pénzügyekben, és így egy csomó működési zavar támadt. A kulturális miniszternek személyesen hívtam fel a figyelmét rá, hogy orvosegyetemei, betegágyai vannak, amelyekért felelősséggel tartozik. A másik fontos változás a szakegyetemek törvényi rendelet alapján történő megsemmisítése. Itt a szerencsétlen momentum az, hogy az általunk választott szövetségi rendszer csak két évig tartható fenn, magyarán 2000-ig vagyunk akkreditálva, ha addig nem csinálunk semmit, akkor megszűnünk. Ha két éven belül sikerül megalakítani a kari struktúrát, akkor nincs baj, ami persze nehezen kivitelezhető, ezért próbálkozunk folyamatosan, hogy tolják ki a határidőt. Nagy szerencsénk, hogy mi több egyetemmel, főiskolával tudunk szövetségi viszonyt kialakítani, így a minisztérium egyre nehezebben tud kedvezőtlen lépéseket hozni. Ennek továbbvitele, a lehetőségek minél jobb kiaknázása az új vezetés feladata lesz, amelyhez csak sok szerencsét tudok kívánni.

C.: Köszönjük a beszélgetést.

“NEM VAGYOK IDEALISTA” - beszélgetés Prof. Dr. Bellyei Árpáddal -

Confabula: Hogyan született az elhatározás, illetve mi motiválta a Professzor Urat arra, hogy megpályázza a Pécsi Orvostudományi Egyetem rektori címét?

Prof. Dr. Bellyei Árpád: Nyilvánvalóan ez egy hosszú folyamat része, azt hiszem, hogy legjobban a közéletiségből fakad. Vannak olyan emberek, akik a szakma mellett szívesen részt vesznek az egyetem életében, őket folyamatosan hívják, keresik, számítanak a véleményükre. Talán úgy fogalmazhatnám, hogy a közéleti hozzáállás sodorja az emberek egy részét bizonyos pozíciók elfogadására, és nem utolsósorban sokan biztatják is őket a közéleti tisztségek betöltésére. Évek alatt alakul ez ki, amelynek során egyfajta bizalmi tőke áramlik az ember felé. Ez nemcsak a mostani, hanem a két évvel ezelőtti rektorválasztásnál is megmutatkozott. Akkor is a felkérés között voltam, de kategorikusan nemet

válaszoltam, aminek természetesen határozott oka volt, és később témák ki rá. Másik tényező, ami közrejátszott, hogy egyetemünk homlokterébe a klinikai problémák és ennek kapcsán a gazdaságosság, illetve az adósságállomány került, ami szerencsére csökkenő tendenciát mutat. Tény, hogy a hatmillárdos költségvetésből négy milliárd a klinikumra esik, és pontosan ez a rész veszteséges. Értelemszerűen ez rendezésre álló feladatként jelentkezik. Ezért kerestek fel több klinikust is - köztük engem -, hogy felvállalja a funkciót. A harmadik indok - talán a legerősebb -, amiért pályáztam, hogy gyakorló orvosként addig a pillanatig nem tudtam vállalni ilyen súlyos közéleti elfoglaltságot, amíg nem volt osztott hatalom. Arról van szó, hogy a rektori és dékáni csapat különválásával, a kari struktúra felállításával az operatív funkciók nagy részét elviszi a dékáni hivatal, és a rector számára más típusú feladat marad. Ez az osztottság számomra

is elviselhetőbbé, könnyebben kezelhetővé, időben és energiában gazdaságosabbá teszi a rektorságot. A döntő érvet ez utóbbi jelentette, és két évvel ezelőtt ezért nem vállaltam el a feladatot.

C.: Nem veti-e vissza az Ortopédiai Klinika működését az, hogy a Professzor Úr a rektori funkciót is betölti?

B.: Ezt én sem tudom. A köztudatban az terjedt el, hogy ha egy klinikus komoly egyetemi közéleti tisztséget vállal, akkor az intézete visszaszorul, egy kicsit magára hagyatott lesz. Tehát pontosan a fordítottja játszódik le annak, amit gondolnánk: téves elképzelés, hogy a rector, vagy a dékán intézete jobban fejlődik, esetleges többletinformációkhoz jut. Valójában ezekre az intézetekre a "rectorbetegség", vagyis a hátrahagyottság jellemző. Ezt is mértegre kellett tennem. Abban az esetben, ha nem tudtam volna kiépíteni ezt a csapatot,

amelyikkel jelenleg együtt dolgozom, nem lett volna lehetőségem elvállalni a feladatot. Kilenc éve vagyok intézetvezető, és körülbelül a hetedik-nyolcadik év felé kiépítettem a személyi állományt. Ez egy többségében fiatalokból álló, jelentős nemzetközi mozgástérrel rendelkező csapatot jelent. Ezen kívül az intézet a szakmán belül is a stratégiai pozíciók többségét birtokolja. Jőmagam hét éve a Magyar Ortopédiai Társaság elnöke vagyok, helyettesem, Kránicz professzor pedig az Országos Ortopéd Szakmai Kollégium titkára. Tehát mindkettőnknek országos szintű feladatot kell ellátnunk, ami újabb terhet jelent, de egy más fajta közeletiség előszobája is egyben. Mára szakmailag, emberileg, szervezésileg is beérett a csapat, és ezen felül nagy szerencsémre olyan helyettesem van - Kránicz Professzor Úr személyében -, akivel

egyetértésben dolgozunk, szakmailag tiszteljük egymást, emberileg is szoros, mondhatnám baráti kapcsolatunk van. Akármelyik egyetemi klinika az országban elfogadná vezető professzornak, és az ő emberi kvalitásait jelzi, hogy el tudta fogadni, hogy itt nem ő az intézetvezető, illetve ebben a mozgástérben is megtalálta a helyét. Nekem az ortopédiából, mint szakmából, az erőmet most át kell csoportosítani. Júniusban lesz Szekszárdon a Nemzetközi Kongresszusunk, ahol lemondok az Ortopédiai Társaság elnöki tisztségéről, mert úgy gondolom, hogy ezt a két dolgot nem szabad együtt csinálnom. Emellett nemzetközi szakmapolitikai pozícióimból is visszavonulok, természetesen ez csak úgy lehetséges, hogy megfelelő utódot érzek magam mögött. Leglényegesebb, hogy a klinikán belül, a klinika vezetésében olyan helyettesem van, akire nyugodt lélekkel bízhatom rá az intézetet. Amit viszont nem adok fel, az a betegellátásban való részvétel. Változatlanul szeretném megtartani a jó kapcsolatot betegeimmel, azokkal, akik bíznak bennem.

C.: Úgy tudjuk, hogy a rektorság "átvétele" Bauer Professzor Úr és Ön között jelenleg folyamatban van.

B.: Meg kell mondanom, hogy óriási szerencsém van abban, hogy bár mandátumom július 1-től lép életbe, a jelenlegi vezetés egy rendkívül kultúrált, felelős partneri viszonyt kínált fel

számomra. Jelenleg is folyamatosan bevonnak a rektori munka valamennyi területébe, valamennyi tanácskozáson ott vagyok. Ez hatalmas előnyt jelent, amit ők nem élveztek annak idején, tudják, hogy az az állapot mennyire kellemetlen volt. Állításuk szerint fél-egy év is eltelt, amíg a feladatok irányításába beletanultak. Számomra tehát most az a lehetőség áll fenn, hogy a hátralévő három hónap alatt alaposan megismerve és átlátva vehetem

át az ügyeket. Úgy gondolom, hogy ez kivételes pillanat az egyetem történetében.

C.: Bauer Professzor Úr szerint a rektorság alatt jórészt csak ellenségeket szerez az ember. Mit gondol erről?

B.: Ez egy összetett kérdés. Azért nincs teljesen igaza a Bauer Professzor Úrnak,

"A rektorság első periódusa tele van nagy várakozásokkal, ami jelen gazdasági viszonyok között különösen az egészségügyben, közalkalmazottak területén jelentkezik, de sajnos nem mindig lehet maradéktalanul megfelelni ezeknek az elvárásoknak úgy, hogy mindenki elégedett legyen."

mert véleményem szerint ő a rektorságot alig csökkent személyi tekintéllyel fejezi be. Igazából nem érzékelem, hogy körülötte ellenséges légkör lenne, ami azt bizonyítja, hogy nagyon jól látta el feladatát. A dolgokhoz tartozik azonban, hogy a folyamatok közepette nagyon sok olyan konfliktust kell felvállalni, ahol az intézkedésben hátrányosan érintett

személyek neheztelnek az emberre. Ezzel azonban számolni kell. Nem vagyok idealista, én is úgy gondolom, hogy minden ilyen fokú vezetői funkcióval ez sajnos együtt jár. Természetesen a rektorság első periódusa tele van nagy várakozásokkal, ami jelen gazdasági viszonyok között különösen az egészségügyben, közalkalmazottak területén jelentkezik, de sajnos nem mindig lehet maradéktalanul megfelelni ezeknek az elvárásoknak úgy, hogy mindenki elégedett legyen. Azonban reményeim szerint érzékenyebb leszek a jelentkező emberi problémákra, mint olyan elődeim, akiknek nem adatott meg az egyetemi dolgozókkal való személyes kapcsolatteremtés. Igyekszem minél többször eljutni az egyes intézetekbe, ahol elbeszélgetek az ott dolgozókkal, elmondhatják bajaikat, megvitátjuk a felmerült

problémákat. Tulajdonképpen egy felfelé történő, rendkívül hasznos információáramlás valósul így meg.

C.: Ha már az emberi kapcsolatokról esett szó: Professzor Úr rektorra választása után közvetlenül felkérte Lénárd Professzor Urat a Prorektorságra, aki ezt el is fogadta. Az egyetem történetében ez most fordul elő először. Hogy képzeli el Lénárd Professzorral való együttműködést?

B.: Valóban ez egy következő, egészen újszerű tünemény. A bevett magyar szokás szerint általában a pályázók és a körülöttük kialakult lobbyk az eredményhirdetésre már majdhogynem ellenségeként érkeznek, alig tudnak felülni egymás mellé. Esetünkben három jelentős szavazóbázissal rendelkező pályázóról volt szó, és úgy gondolom, hogy végül úgy kerültünk ki ebből a versenyfutásból, hogy nem váltunk egymás haragosává. Én Lénárd Professzor felé közeledtem erősebben, mivel mögötte éreztem nagyobb bizalmi tőkét, és emellett közel harminc éves ismeretségben is állunk. Úgy éreztem, hogy ketten elég nagy bázissal rendelkezünk ahhoz, hogy elvégezzük a feladatokat, amiket elvárnak tőlünk. Véleményem szerint az ő intelligenciájára, felkészültségére, korrektségére nemcsak nekem, hanem az egyetemnek is szüksége van. Szeretném azt is mondani, hogy soha nem gondoltam volna, hogy egy ilyen pályázati folyamatnak ekkora

intellektuális tartalma van, csak elismeréssel szólhatok a másik két pályázóról. Jómagam is rengeteget tanultam az ő pályázati anyagukból, amivel a saját elképzeléseim kialakításában is sokat segítettek.

C.: Mit gondol a diákság túlterheltségéről? Létezik-e egyáltalán ez a probléma, és ha igen, miben látja ennek megoldását?

B.: Ez valószínűleg azért is reális probléma, mert mindhárom rektorjelölt foglalkozott a témával pályázati munkájában. Az is érdekes, hogy mindhárom pályázó saját gyermekein keresztül találkozhat a diákok túlterheltségével, hiszen ők is az egyetem hallgatói voltak vagy ide járnak még most is. Tehát családon belül is jól informálnak mondhatom magam. Meg kell mondjam, drámának érzem, ami a hallgatók körül zajlik. A túlterheltségi mutató nem azt jelenti, hogy ha a medikus valamit akar, valami érdekl, azt ne vihetné végbe, hiszen nincs határa az aktivitásnak. A baj az, hogy nem ezt az aktivitást segítjük. Magyarán a kötelező óraszám magas, összehasonlítva egyéb egyetemekkel - például közgazdasági, bölcsészkar - elképesztő különbségek vannak. A diákoknak nem marad idejük a kötelező, lexikális anyag "beemelésén" kívül arra, hogy éljenek úgy, mint egyetemi hallgatók, a saját maguk által választott aktivitással foglalkozhassanak. A magas óraszámú leterheltség a TDK munka egyik akadályja is. Azon kívül a vizsgáztatást is nagyon komolyan, megfontoltan át kell gondolni, illetve esetleg egyes tantárgyak szerepének újraértékelésére is sor kerülhet. Nincs abban sem egység, hogy a tantárgyak közötti átfedések - mind elméleti, mind klinikai szinten - hogyan lehetnének kiküszöbölhetők. Nagyon kedvezőnek itélem meg, hogy nemcsak a három rektorjelölt, hanem a dékáni csapat is felfigyelt a túlterheltség kérdésére, s így a jövőben reális esély mutatkozik arra, hogy a két csapat egységesen tud majd előrelépni az ügy érdekében.

C.: Ezzel kapcsolatos a következő kérdés is. Milyenek itéli meg az egyetem jelenlegi oktatási színvonalát mind hazai, mind külföldi viszonylatban?

B.: Hadd mondjam azt, hogy átlagosnak itélem meg, nem érzem rosszabbnak helyzetünket, mint a budapesti, szegedi vagy debreceni orvosegyetemeket, sőt

"A diákoknak nem marad idejük a kötelező, lexikális anyag "beemelésén" kívül arra, hogy éljenek úgy, mint egyetemi hallgatók, a saját maguk által választott aktivitással foglalkozhassanak. A magas óraszámú leterheltség a TDK munka egyik akadályja is."

adott esetben úgy gondolom, hogy talán még tartalmasabb. A külföldi egyetemekkel összehasonlítva alapvetően más a strukturális felépítés, és a jelentős külföldi egyetemek mintegy egyharmada már létrehozta a lényeges strukturális reformokat, átcsoportosította a tananyag lexikális részét, amely manapság már egy korszerű digitális rendszeren keresztül bármikor hozzáférhető a hallgatóság számára, ezáltal az aktivitást a lexikális részről a kreatív irányba fordítja. Ezt azonban még ott sem mindenhol tudták megvalósítani, a jó anyagi körülményekkel rendelkező gazdagabb egyetemeken sem, tehát mi sem általhatjuk magunkat azzal, hogy egyik pillanatról a másikra megvalósíthatjuk ezeket a reformokat, de hozzá kell kezdenünk ennek a folyamatnak a beindításához. Ez persze nagyon sok egyeztetést kíván majd meg különböző csoportokkal, a medikusoktól kezdve az egyéb szakmai bizottságokig, össze kell hasonlítani a többi egyetem tantárgyi

helyzetét és sorolhatnám még tovább. Ezen belül úgy itélem meg, hogy az elméleti intézetek oktatási tematikája alaposabb, szisztemásabb és átgondoltabb. A klinikum oktatási része több kivétlnél hagy maga után. Nem akarok megbántani senkit, hiszen vannak olyan klinikák, ahol célpontban az oktatás van, és vannak olyanok, amelyek vagy személyi állományi vagy egyéb gondok miatt nem tudják feladatukat maradéktalanul ellátni. Egy biztos, hogy a klinikumban az a fő probléma, hogy mindenhol előadnak. Előadnak az előadáson, előadnak a gyakorlatokon, igazából a beteg közelébe nehezen kerül a medikus, ha pedig oda jut, saját aktivitását nem tudja kifejezni. Ennek a megoldását végül is a tutoriális rendszer jelentené. A POTE-n található kiscsoportos oktatásra is pontosan az jellemző, hogy nagyrészt magyarázó, didaktikus jellegű, és nem elsősorban a beteggel foglalkozik.

C.: Mik lesznek azok a tevékenységek, feladatok, amelyekkel hivatalba lépése után elsőként szeretne foglalkozni?

B.: Három ilyen dolog van. Az első az előbb említett oktatási reform elkezdése, amelynek előkészítése már elindult kari szinten. A második az egyetem működési szabályzatának az átalakítása, mert jelen formájában nem jól működik. Nagyon gyorsan és hirtelen lett beszabályozva a két struktúrájának, a rektori és dékáni hivatalnak a működése, és ez sok esetben kétértelműséget von maga után, félreértésekre ad okot. Végül a harmadik az egyetem belső és külső integrációs folyamatainak a szabályozása, mert szerintem a rendkívül fontos külső integráció mellett halaszthatatlan a belső folyamatok mielőbbi rendezése is.

C.: Köszönjük a beszélgetést és a Confabulo nevében is sok sikert kívánunk a rektori működéshez.

tegehodo

INFO

Hírek a Hallgatói Önkormányzatok Országos Kongresszusáról (HÖÖK)

1997 április 5-én Debrecenben került megrendezésre a III. Országos Külügyes Találkozó. Mintegy 25 hallgatói önkormányzat képviseltette magát a találkozón, többek között egyetemünk is. Szó esett a Youth for Europe, CEEPUS, SOCRATES programokról, a külügyes képzésről valamint a Student International Exchange Network (S.I.E.N.) Magyarországi Egyesületének létrehozásáról.

Bővebb információ a Diákirodán található, vagy keresd M. Attilát.

*

1997 április 10-12 között zajlott a HÖÖK Tavasz Vezetőképzése Budapesten, a csillebérci táborban. A POTE HÖÖK elnökhelyettese a "B" kurzuson vett részt. E program keretében a pályázati lehetőségekről és követelményekről, információs forrásokról, a hallgatókat érintő legfrissebb adó- és tb-jogszabályokról esett szó. A színvonalas és hasznos információkat nyújtó előadások, a változatos programok, a jó szervezés mind dicséretet érdemel.

VICCC...

Két óvodás korú kisgyermek filozófalgát a homokgödör szélén

- Ti szoktatok kajálás előtt imádkozni? - kérde Joci, a homokszüti készítése közben.

- Ugyan, a mi anyukánk jól főz! - hangzik a megnyugtató felelet.

Medikus Napok '97

HÉTFŐ

8.00 Iskolai órák (fakultatív, nem kötelező jellegű program)
 20.30 Busz indulás az A-kolli elől, áthaladás B-kolli elé
 Medikusok beszélása mindkét helyen
 21.00 Vízivételkedő a Nevkőban
 Hajkos vizimóka

KEDD

8.00 Iskolai órák (fakultatív, nem kötelező jellegű program)
 9.00-14.00 Vértadás a B-koliban
 14.00-19.00 Üléstani csendespihenő
 20.00 IV. POTE Jazzfesztivál
 színvonalas kultúrzene, művelődés

SZERDA

8.00 Iskolai órák (fakultatív, nem kötelező jellegű program)
 18.00 FILMKLUB III. előadó
 intellektuális merengés
 19.30 SHOW-SHONKA vetélkedő a B-koliban
 nagy harc a disznóért, ingyenkaja
 UTÁNA B-bull
 zenés-táncos összejövétel

CSÜTÖRTÖK

8.00 Iskolai órák (fakultatív, nem kötelező jellegű program)
 20.00 Kispál és a Borz koncert a POTE buliban
 alternatív zenekar megfigyelése
 UTÁNA A-bull
 újra szól a hallóvető

PÉNTEK

Egész nap Repton szünet (kicsit szomorkás...)
 19.00 Csinibaba-c. film megtekintése az egyik előadóban
 UTÁNA vendégeink Timár Péter rendező,
 Nagy Natália csinibaba
 csendes beszélgetés

SZOMBAT

20.00 Medikus bál
 egészszhetes tetőpont
 kultúrált viselet kötelező
 (no farmer, only smoking)

A bál napját rectori szünet előzi meg, lehetőséget adva az összes medikusnak egy hosszú hétvégére, miáltal kipihenik az egész hetes kemény tanulás szorongató pillanatait. Bezony, bogárkám elhúztatok haza, és az a pár lelkes ember igen jól érezte magát. Sor nem volt a büféknél, a táncparketten nem volt tülekedés, mindenkire két-három tombolanyeremény is jutott. Ez van, A Bál az igazi báli szezonon kívül esik, ezért külsős sincs annyi de a medikusokat sem érdekli, így meg lehet gondolni, hogy szükség van e ilyen rendezvényre. Azért fogalmazok ilyen radikálisan, mert igenis egy ilyen eseménynek meg kéne mozgatni az EGYETEMET - így csupa nagybetűvel - mert nem látni oktatókat sem. Professzorok, docensek, adjunktusok a fogadásra sem nagy számban ugranak be, pedig egy ilyen bál talán közeledési lehetőség lenne tanár és tanítványa között, egyetemi polgárok egymás között.

De megérték mindenkit igazán. Bizony nehéz lehet a tizennyolcadik bálba is ugyanolyan lelkesedéssel elmenni, ahogy ezt az ember először tette saját gólyabálján, mert: persze mindig ugyanaz a zene, ugyanolyan unalmas, hosszú a tombolahúzás a piros tizenkettes kisnyuszival, ugyanolyan

részeg arcok mindenütt, disco az alagsorban, teaház rumos teával és gyertyákkal az asztalon, koktélbár senki által nem ismert, drága piákkal, casino, a hatéves koromra kapott műanyag rulettel, ami nem is pörög, ismerős lányok hülyébbnél hülyébb ruhákban, ismerős fiúk az érettségi öltönyükben, kihagytam valamit?

Meg persze nagyon drága lett ez az élet, és egy picit üdítő, egy kis

Bál '97

szendvicse, netalán egy-egy borospalack, pezsgő, vagy koktél elfogyasztása nem egy átlagos medikus által megfizethető. Tandij, kolecsdij, kosztpénz, mozi-színházjegy, tankönyv, jegyzet, farmer, póló, mobil, csocsó, fodrász, újság, utazás, barát(nő)... Ezek mind a hétköznapi kiadásaink. Akinek köztársasági ösztöndíja van, az talán megengedhetné magának, de mikor, hiszen ugye ott a sok munka, elkölteni nincs idő, akinek nincs ösztöndíja az

dolgozhatná egyetem mellett, ahogy sokan teszik is ilyen-olyan alkalmi, félalkalmi melókat vállalva, amin aztán vagy bejön valami, vagy csak ráfizet... De van olyan, aki nővérként teljes állásban húzza az igát csak azért, hogy utána álmosan bekocogva az órákra, köztünk legyen, másoddiplomásként ösztöndíj nélkül... Talán még a bálon is dolgozik. Van ez így...

De itt maradni egy hétvégére az is sok zseton ám. Tudom, mert ott álltam a pult másik oldalán, és láttam mennyit költöttetek, hogy egy klasszikust idézzek: „medikusnak jó a VBK-is ha be akar b...ni.”

Cirkusz és kenyér. Vannak ugye ezek az ősi gondolatok, amik évszázadokat áthajolva igazak. Cirkuszunk meg volt múlt héten kispálostól, nagybandónatálistól, vízivételkedőstől, jazzestül, nem túl drágán. Kenyeret meg majd keresünk, nemzünk két gyereket, és ügyelni járunk.

Egyébként, aki a bálon volt tényleg jól érezhette magát, színvonalas volt a maga nemében és tényleg erről akartam írni, csak eszembe jutott ez a sokminden, leírtam. Hello!

VIZIVETÉLKEDŐ

A hideg idő kevés embert riasztott vissza, így a Nevkóba induló szokásos külön buszra alig tudunk felszúfolódni, igaz nem csuklóst küldött a volán, de hát hol vannak azok az idők amikor az A-koli elől indult csuklós járatban három fiatal polgár szorongott, és vagy tucatnyian zsúfolódtak hozzájuk a B-ben. Hát igen, változik minden, és jó volt látni a sok felszabadult, felszakadt arcot, na de hova szaladok ennyre előre...

Sz'ál a busz kirak, tömeg úszó szerkóba ugrik, és már dermedten, lélegzetvisszafojtva figyelik is a zsűribe invitált professzorok úszóversenyét. Sétáló professzor úr, a zsűri elnöke adta le a startjelet kollégáinak (később állítólag több tanú látta, hogy zsíros kenyeret is vett a büfében). Első kockáról indult Somogyi professzor úr, a másodikról Illán rajtot vett Pajor professzor úr, a harmadikról ráérősebben, kiértett versenyesei stílussal, kicsit talán beragadva Ernődy professzor úr, aki később csinos csikos fürdőköpenyével szerzett a lányok közül kisebb rajongótábort. A versenyt 25 méteres tisztapőri úszás után erélyes stílusával, rajt-cél győzelemmel Pajor professzor úr nyerte, természetesen nagy üdvrivalgás fogadta, de nem csak őt, hanem minden versenyzőt, hiszen a részvétel a fontos.

Ezután a professzor urak helyet foglaltak a zsűriben, és megtörtént a

négyfős medikus csapatok nevezése,

majd többfordulós maratoni küzdelem vette kezdetét. A gigászi csatát a Testis nyerte, sok más hülyébb nevű, de annál lelkesebb csapatot utasítva maga mögé.

Saját tapasztalatom azt mutatta, hogy a legtöbb résztvevő nem lelkesedett a vetélkedésért mint olyanért, hanem mindenféle tárgyakat és egymást, lehetőleg ruhástól, poharastól, órától, székestől engem, pizzástól - a neharagudj most nem, a hajam, engem tényleg ne indokok ellenére - próbálták bizony nem kis sikerrel bejuttatni a vízbe, kisebb csoportok birkóztak a vízben, ugrálgattak a partról mások nyakába, sőt még egy embergúla építését is megkockáztatta a sportos ifjúság, ami bizony kudarcba fulladt az egyensúlyérzékeny fokozatos elvesztésével.

A büfé széles italkínálatot nyújtott az úszástól kimelegedett ifjaknak, de volt zsírosdeszka, és pizza a la Füle, ami szerény személyem körében nagy sikert aratott. A sportolás örömeibe csak a pár sérülés vegyített ürömmöt. Ismerek olyat, akinek fejbőre nyílt a medencealj által, ezenkívül még a zúzódások vezettek a szomorú listán, ami talán az eljövendő hasonló rendezvények elszervezőknek jelzés értékű lehet, legalább egy ügyeletes dokit keríteni kéne legközelebb. A

rendezvényen sokan láthatóan nagyon jól érezték magukat, s az egyetlen dolog amit a szervezők számlájára lehetne írni, hogy a feladatok lebonyolítása nem volt túl gyors.

Azán a végén már csak a kidurrant lufik és kisebb rendtelenség maradt hátra. A busz ahogy hozott, úgy haza is vitt mindenkit. Még egy kis epizód a végére: Szegény sofőr jól akart az A házásoknak, mikor befolatott az egyirányú utcába - ne kelljen sokat gyalogolni a kollig -, de a tolatást két szemfüles fakabát észrevette, és nem esett meg a szíve a kedves vezetőnkön, noha sok-sok medikus könyörgött nekik. A szabál az szabál, mondják, hiába ünnepi hangulatos medikusnap, egymásra találás. Fel is jelentették, ahogy illik.

nem úsztuk meg szárazon

SHOW'S SHONKA

képekben

Inyenceknek: sör hagymával

Papír-katona

Bödös a sajt

*A zsűri két tagja: Szekeres
Professzor Asszony és Kosztolányi
Professzor Úr*

Szépfiúk újságpapírban

A sonka tálalva van

Ahogy a vállról indítható rakéta 3 cm-re a bal fülétől elszárgult, végigfutott előtte élete, különös tekintettel arra a varázslatos délelőttre a Louvre-ban, Van Gogh és Renoir között. Ők hárman már akkor is kemény fickók voltak, együtt bámulták a nagy mesterek műveit. Most azonban tétovázásra nem volt idő, hisz a hat éves kiképzés, és az eddigi akciók minden ízében tökéletes harci géppé, élő fegyverré változtatták. Minden sejtje együtt működött, izmai pontosan engedelmeskedtek agra által küldött másodpercenkénti több ezer apró impulzusnak. "Ne idegeld apád, mert levágja a kezéd!" - visszhangzottak fülében az öreg Ben Kenobi szavai. Amint a földre vetődött máris régi barátként simult tenyerébe az ABC-123-as egyedi gyártású szuperlövő. Gondolkozni nem volt ideje: jól tudta, ha most tétovázik, az nemcsak saját életébe kerülhet, hanem megsemmisülhet az egész Egyesült Államok is, benne az összes kevinkosztrnerrel, dzsordannal, madonnával és mekdrájvval. Hogy pontosan hogyan azt ő sem értette, de érezte valahol legbelül. Egyébként az késettette azonnali cselekvésre, hogy

Hj. Tripper Öcsi 007 Kalandjai

Avagy az imidzsteremtő első rész (sorozat lesz!)

nem tétovázott. Enyhén hunyorította tengerkék szeméit, aztán habozás nélkül meghúzta a ravaszt. Ezen valószínűleg az ellenfél ravasz, gyönyörű antihősnője is meglepődhetett, ahogy a mi hero-nk nehéz fegyverével a kezében ott állt a harctéren (mert közben felkelt, mialatt egy pillantással felmérte a terep minden zegét-zugát és újra töltötte egyedi készítésű ABC 123-as szuperlövőjét is), és különben is: hogy lehet valaki ennyire gusztustalan, aids meg minden, ez szexuális zaklatás!!! A helyzet mindenestre fokozódott. Most aztán mi legyen. Villámgyorsan lépett. Aztán egy kicsit lassabban, aztán egész lassan, végül két lépés között megállt a levegőben. Kihaszználva a pillanatnyi

bizonytalanságot az ellen-antihősnő megragadta és váratlanul rázni kezdte. Pár percig nem változott a helyzet, de Öcsink meglegelte a dolgot ellökte magától a csajszit, bedobta magát a helyszínen várakozó Öcsimobilba és vissza sem tekintve elviharzott. "Ilyenek a férfiak" - legyintett szomorúan a hopponmaradt antihősnő, és nyugodt tempóban lassan ő is csomagolni kezdett.

A bázisra érkezve Öcsi azonnal a szupertitkos szuperszobába ment, ahová csak szupertitkos személyeknek, szupertitkos szuperjelszóval lehetett belépni. Már nem volt felizgatva, komor bikaként haladt a megszokott szuperfémfolyosókon. "Tripper-nullanullahetesdzsájár" - mormogta az szuperidentifikációs szuperszámitógépnek.

- Ezt megint jól elszúrtad, az utolsó lehetőséged... - mondta az öreg, miközben az evaporátor gombja után kutatott az ujjával az asztal alatt...

(folyt. köv.)

TALÁN VALAKI MÉG NEM HALLGOTTA - hogyan fogjunk aranyhalat? -

Történetünk hőse, L. Pál, egy szép nyári hajnalon gondolt egyet, kezébe kapta újonnan vásárolt shakespeare orsóját, teleszkópos botját, aztán nekiindult a környékbeli tavaknak, hogy pecázzék egy nagyot. Kicsiny felesége - aki épp most adott le 7 kilót, és így már csak ippeg csipte a 100-at - még egy búcsútockost nyomot a homlokára, egy-két kedves, keresetlen szót fröcsögött szeméi közé, és egy sodrófa lengetésétől kísérve nekieresztette urát a nagy vállalkozásnak, aki határozott léptekkel, hátra sem tekintve mintegy tizenhét perc alatt a helyszínen leledzett. Minek húzni a drága időt, lassan késő délutánba hajlott már a nap, de egy kapás nem sok, annyit sem birt felmutatni szerencsétlen emberünk. Kezdett éppen dühbe gurulni, amikor, hogy-hogynem, rezzen a bot vége. Az öreg halászt is megszegyenítő gyorsasággal és ügyességgel ötvennégy másodperc alatt partra rántotta a zsákmányt. Összehúzta szemöldökét, és gyanúsán méregetni kezdte az áldozatot. Furcsán aranylott az alkonyat játszadó fényében.

- Nincs értelme mismásolni. Aranyhal vagyok - adta meg magát a pikkelyes. - Teljesítem egy kívánságodat. Mingyár gigáig távra maradt a szája emberünknek, és a nagy hirtelenségben nem tudott megszólalni. Ezt ki is használta az úszóhólyagos. - Do you speak English? Sprechen Sie Deutsch? Parlez vous Francais? Ich bin ein goldfish... - próbálkozott az állat, mert elég művelt volt, s arra gondolt hátha ez a gátja kettejük kommunikációjának. Hősünk megrázta a fejét. - Értem én, öcsém, csak legyökereztem egy momentumra...mik vannak manapság - aztán morfondírozni kezdett. - Hát, nem könnyű bevallani...mindig is izgatott a geográfia...izé...röviden azt szeretném, ha Észak-Amerika helyét cserélne Dél-Amerikával, Európa Afrikával, Japán pedig Ázsia és Afrika közé kerülne. Szegény halunknak persze rögtön kiakadt az állkapcsa, csak úgy csattant, győzte összeszedgetni. Szemei kigúvadtak kétoldalra, úgyhogy nyeles cápához kezdett hasonlítani.

Nagyot nyelt, aztán kibökte:
- Szóval...nem lehetne valami egyszerűbb? - rebegte - Igazából még csak kezdő vagyok. Pali könnyedén megvakarta a fejét, mormogott maga elé egy csöppet, aztán:
- Végül is, lenne itt még valami...otthon vár a százhusz kilós, ötvenéves, bajszos, ocsmány asszony. A plasztikázás, ugyebár drága. Ha esetleg volnál szíves varázsolni egy huszonkét esztendőös szőke bombázót belőle...
Na, lett hangulat azon nyomban, az aranyhal ereje teljében érezte magát, mindjárt el is viharzott csodát tenni, hősünk meg, arcán kísérteties mosollyal, hátradólt a főnyenyen, és dűdolászni kezdett. Sok éve először igen jól kezdett lenni. Nem telt bele azonban tíz perc, nagy zengés-bongás közepette megjelent a hal. Enyhén szólva megtépzóttanak, elgyőttörnek tűnt. Szemeiben csalódás tükröződött, szája pár másodpercenként meg-megrezzent egy kicsit. Így álltak vagy egy percig - Pali érezte valahol legbelül, hogy baj van -, amikor rezignáltan megszólalt pikkelyes barátunk:
- Te, Pali fiam, hogy is volt az a dolog a földrészekkel...?

Medikus Kupa '97

1997. március 21-23 között került megrendezésre a hagyományos Medikus Kupa rendezvénysorozat, melyet - mint korábbi számunkból megtudhattatok - idén a POTE bonyolított le.

1972-ben az orvosgyógyászat sportoló orvosok kezdeményezésére, a sportot szervező testnevelő tanárok együttműködésével, és nem utolsósorban az egyetemi vezetők támogatásának eredményeként alakult ki ez a labdajátékokból álló versenysorozat, és az akkori Egészségügyi Miniszter bocsátotta útjára a Medikus Kupa Sportversenyt. A négy labdajátékot: kézilabdát, kosárlabdát, röplabdát, és labdarúgást magába foglaló program azóta is mintegy négyszáz medikusnak ad minden évben lehetőséget a versenyszerű sportolásra. A hetvenes évek közepétől, az orvostanhallgatók, gyógyszerészhallgatók és egészségügyi főiskolások Medikus Kupája nemcsak az orvosgyógyászat legnagyobb sportrendezvényévé vált, hanem a magyar felsőoktatásban belül is igen rangos versennyé emelkedett. A kialakulás időszaka óta minden orvosgyógyász kedves kötelességének érezte a verseny minden évben való megrendezését, rotációs elv alapján. Így

került a rendezés joga idén a POTE-ra.

A háromnapos versenysorozat ideje alatt összemérhették az erőiket a POTE, a SZOTE, a SOTE, a DOTE, és a HIETE csapatai. Örömmel értesíthetünk benneteket, hogy sportolóink idén is kitétek magukért. Lássuk POTE-s lányaink, és fiaink milyen eredményeket értek el.

Női kézilabda sportágban a papirformát hozva I. helyezett a POTE csapata. Kézis lányaink ezzel harmadszor nyerték a Medikus Kupát egymást követő három évben, ami még nem fordult elő a versenysorozat 25 éves történetében. Ezért nekik külön gratulálunk! De vannak még ezen kívül is szép eredmények, így pl. férfi kosárlabdában szintén I. helyezett a POTE csapata, és férfi röplabdában is a POTE csapata érte el az I. helyezést. A többi eredmény sem rossz: labdarúgás, női kosárlabda, és férfi kézilabda egyaránt II. helyezést, míg női röplabdában a III. helyet szereztük meg. Az együttes jó szereplésnek

köszönhetően a női összetett pontversenyben 13 ponttal, férfi összetett pontversenyben 19 ponttal lett első a POTE, és ezek után nem meglepő, hogy az 1997. Évi Medikus Kupa összetett pontversenyét is egyetemünk nyerte 32 ponttal.

Ezzel még nem ért véget sportolóink dicsősége, mert a verseny során hagyományosan különdíjak átadására is sor került, ahol POTE-s sportolók is vehettek át díjakat. Női kézilabda sportágban a "legtöbb gólt dobó játékos" címet 43 góllal Horváth Katalin III. évfolyamos hallgató nyerte, férfi kosárlabdában a "legtechnikásabb játékos" címet Dr. Vida István, labdarúgásban a "legtöbb gólt lövő játékos" címet Dr. Fischer Gábor, férfi kézilabdában a "legjobb kapus" címet Döbrönte Róbert III. évfolyamos hallgató nyerte el.

Gratulálunk a kimagasló eredményekhez sportolóinknak, és sikeres felkészülést kívánunk nekik a jövő évi Medikus Kupára is. Így tovább lányok, fiúk! És még valami: a sportolók nevében köszönjük a bár gyér számú, de annál lelkesebb szurkolóink buzdítását.

medika

AZ EREDETI AMERIKAI ÍZ

avagy sok dohányt veszítenek a cigarettagyárak

Amerika szabad ország, a lehetőségek hazája. Sokan igyekeznek is kihasználni a kínáló alkalmakat, most éppen a nagy cigarettagyárak rovására. Tavaly a bíróság kártérítést ítél meg egy dohányosnak, azzal az indoklással, hogy a gyártók megtevesztették a fogyasztót, hiszen hivatalosan mindig tagadják a füstölés ártalmait, jóllehet kutatási adatok alapján már negyvennégy éve ismert, hogy a cigaretta rákot okoz, a nikotin pedig szenvedélybetegséget.

Ezután perek ezrei indultak, s mivel a büntető kártérítés összege korlátlanul nagy lehet, a gyáraknak mindenképpen érdekük a peren kívüli kiegyezés. Az USA államok sorra emelik a dohánytermékek fogyasztási adóját, emiatt egy doboz Marlboro ára egy év alatt megduplázódott, jelenleg csaknem

négy dollár. Munkahelyen, közintézményekben, tömegközlekedési eszközökön tilos a dohányzás, egyre több helyen az utcán és a közparkokban is. Tavaly a börtönökben is teljesen betiltották. Társaságban a füstölés ön- és közveszélyes tevékenységnek számít. A dohányosok nehezebben találnak állást és csak sokkal drágábban köthetnek élet- és nyugdíjbiztosítást.

Hogy mégis a szólásszabadság és a vélemény korlátlan nyilvánításának joga él a tengerentúlon, az alábbiak jól bizonyítják. A Dohányosok Országos Szövetsége időnként polgári mozgalomként tiltakozik a füstölők hátrányos megkülönböztetése ellen, nem sok eredménnyel. Népszerűbbek viszont a dohányzás polgári szabadságjogát védő akciók: a

szivarklubok, a csak dohányosoknak indított repülőjáratok. Ráadásul "Mi igenis füstölünk" címmel nemrégiben országos képes hetilap indult, meglehetősen sikerrel. Ezen felbátorodva hamarosan melléklettel jelentkezett az újság: "...iszunk is..."

A Confabulának eddig legfeljebb csak képes mellékletei voltak a Gólyatáborról, Gólyabárról, vetélkedőkről. De ha jobban meggondoljuk, talán vannak átfedések...

(Forrás: Népszabadság)

avagy "le van szarvas!"

Szarvasúzők

Újra itt vannak ők, sőt ökek. A futóbolondok. Akik a mi agyonterhelt (a rectorjelöltek is unostalan ezt hangoztatják, csak közben agyonnyom a tizenhat tonna), tankönyvszagató, gerincgörnyesztő, kreditpontos világunkban még mindig rendszeresen futásra adják a fejüket. Akik egy fikarcnyi szünnap nélkül, bitumenolvasztó kánikulában, zimankóban-hóviharban, sőt, még a monszun beköszönte után is fáradhatatlanul koptatják PUMA CELL-jeik (vagy mégis inkább PLIMA) ultramodern bakelit talpát. Nemzetünk Paavo Nurmijai.

Szóval - a POTE-tikus hangot félretéve - az idén is szarvasúztunk egyet. Mi, tizenketten (a piszkosak), illetve egész pontosan tizenhárman, mert egyik oszlopos tagunk sajnálatos sérülése, és a szűkre szabott idő (utoisó este esett meg a baleset) miatt kénytelenek voltunk egy külsős idegenlégiós segítségét igénybe venni. Így indultunk neki péntek délután a B-koli elől a potom 350 km-es egri útnak. Ha valaki nem tudna követni: a "Szarvasúzők" egy hat-hét éves hagyományokra visszatekintő egyetemi futóverseny, ahol tizenkét fős váltók versengenek a 75 km-es, változatos szintkülönbségekkel rendelkező, igen komoly emelkedőkkel, távolba vesző végű egyenes szakaszokkal, sokszor embert próbáló etapokkal tarkított, az országutakon kijelölt pályán. Az útvonal tizenkét szakaszra van osztva - 4 lány és 8 fiú etap -, és az egri bazilika elől indul a mezőny - a helyi polgárok és az éppen ráérő futók sorfalától övezve -, majd további szakaszok során (Eger - Felnémet - Szarvaskő - Belpátfalva - Szilvásvárad - Bükk-fennsík (3 részzszakasz) - Lillafüred - Királyasztal) jut el Miskolc határáig (Királyasztal már az). Innen egy bő 15 percnyi városi autózás juttat át a tényleges finishez (Miskolc-Belváros - Egyetemváros). A mezőny végül is egy-egy fiú és lányszakasszal (ugyanakkora távot fut mind a két nem) ér célba az Egyetemváros stadionjában. A hangulatot végig az úton az adja, hogy a "hosszútávúto magányossága" váltakozik a falvakba érő versenyzőt fogadó kaszás parasztok és baboskendős fejénénik, népbolitosok és ex-TSZ-elnökök harsány zsvajával, koravén övodások obszcén beszélései bélfalvai apátok imamalmi "duruzsolásával". A célba érő hősoket pedig a miskolci arénában tizezernyi torokból előtörő örömmujongás és győzedelmi sortűz fogadja, könnyen emészthető babékoszorúval, na és

persze díjak özönével a csapatok minden tagjának. Lám-lám van, ahol újra divatos fogalom lett a rég elfeledett konjunktura.

A verseny logikájához kb. ennyi tartozik. És persze az atmoszférájához. Most pedig vissza Ádámhoz és Évához. Tehát 13-an indultunk útnak (a sánta klsérő és ÖK.). A mikrobuszunk hátsó ablakában a verseny jelképe: egy búsképű (vagy inkább bájosan bamba) szarvas díszelgett, ill. az elmaradhatatlan POTE szignó. Néhány B-koleszos hullajtott értünk krokodilkönnyeket induláskor. Biztos tudják, mit jelent öt és fél órát egy helyben ücsörögni. Hogy kik ültek? Kik voltak a csíkos pizsamások? JÓ KÉRDÉS, PUPÁKOK! Akár előről, akár profilból fényképezve, az alábbiak:

Tóth Krisztina	V. évf.
Szabó Kinga	IV. évf.
Szremác Renáta	IV. évf.
Varga Patricia	I. évf.
Kócsis (Ócsi) Sándor	vm.
Tunyogi Csapó (Tunyó) Miklós	V. évf.
Németh (Főnök) Balázs	IV. évf.
Plander Márk	IV. évf.
Németh Tamás	IV. évf.
Mihálcz Attila	III. évf.
Nagy (Tigris) Balázs	III. évf.
Palikó Bama	III. évf.

Ők a mi heroikus küzdőink. Háromszoros hip-hip hurrá, ováció, tapsvihár, virágosó nekik! A péntek esti (április 12-14. volt a nevezetes három nap) megérkezést egy szerény, mondhatni puritán négyfogós vacsora követte egy ötszilagos egri csehóban, majd lepihentünk hálósájkjainkban és polifoamjainkban az egri városi sportcsarnok deszkakemény padlójára.

Szombat reggel 7-kor ébresztő, habkönnyű reggeli az első futóknak, töpörtyű a többinek, mindezt hozott anyagból, az utazótáska mélyéről. Aztán mindenki oszlott szét a buszaihoz, amely a starthelyekhez szállította a népes küzdőtáborot. 10.30-kor startolt a mezőny, Kingával az élbolyban (99 csapat indult, barcelonai, einthoveni, rotterdami és lengyel egyetemisták színesítették a mezőnyt, de nem szó szerint értendő a színesítés). Hatalmasat futott Kinga (ahogy mindenki), az első 30-ban váltotta Palcsit, aki tovább hozott fei minket, majd adta át a váltópótlót Tigrisnek, ő pedig Atinak. Szilvásváradnál

újraindították a mezőnyt (ahogy a fennsíkron is még egyszer), hogy ne szóródjon túlságosan szét a mezőny. Innen Balázs és Ócsi loholt fel a fennsíkra, elenyésző 400 méteres szintkülönbséget győzve le 15,5 km-en belül. Ócsit már epedve várta Reni a csúcson, hogy legyűrje a rábizott távot. Krisztát újraindították, ő Tunyót váltotta, aki leszáguldván a hegyről Marcit "lökte" tovább. Marci hajrázott be Királyasztalra. A finiseket a két szerelmes, Patri és Tomi futotta. Mindenkit tudunk kocsival klsérni, kivéve azokat, akik lezárt helyen futottak, a nemzeti parkban. Mindenkire rá is fért a biztatás, mert döglesztő távokat futottak, farkasordító hidegben.

DICSŐSÉGTÁBLA, és a végső konklúziók:

- 14. helyezés (100-bóll), a hagyományos "Szarvasúzők" bögrékkel. GRATULÁLUNK NEKTEK!!!
- Mindenki nagyot futott, talán kicsit kiemelkedik Ócsi (9. hely a szakaszán) és Tomi (6. hely)
- Óriási volt a hangulat, szombat estére jutott még egy agyamosó bull is a díjkiosztás utánra
- A szerzőnek személy szerint nagyon megmarad Tomi arca is, aki szó szerint az ájulásig futott
- A legszellemesebb csapatnevek: a MIÉNK: Curva-tura major, ELTE-perte, SOTE halunk meg, NE ITÉLJ ELSŐ HÁNYÁSRA, Bősz csősz űz őzt, és a győztes név, a szerintem nagyon gyöker REÁL MARGIT.
- A győztesek: Juhász Gyula Tanárképző Főiskola, Szeged
EMTF, Eger
Miskolci Egyetem
- Legjobbainknak még arra is jutott ereje, hogy a haza utal megszakitva egy könnyed 12 km-es Vivicitta-t lefussanak a Margitsziget körül a rakparton, annak ellenére, hogy még a rajtot is lekéstük mintegy negyed órával.

Végezetül köszönjük a POTE DSK, a POTE HÖK, az ATLAS DB és a SPIRITUS DB odaadó támogatását, akik nélkül nem jöhettünk volna létre (na és ha nincs a KONTRAX).

Nektek futóknak pedig további sok sikeres Szarvasúzőt kívánunk! Fussatok minél többen, hogy évről-évre jobb csapattal szerepelhessünk, és pótolhassuk a kioregedett vendiákokat! Au revoir jövő ilyenkorig!

Mikle Róbert

LABOR- MIKROSKÓPOK

Az országban a legolcsóbb áron, többféle nagyítással és felszereltségben

45000-72000 Ft

közötti áron.

Érdeklődni lehet:
06/30 535 886

KIÁLLÍTÁS

A POTE - B kollégium hátrébebe kiállítás nyílt "Február a Kárpátoknál" címmel. A március 15-éig a vidék térsiről és emiatt arról ad valóságban, egyéni és eredeti rajzot. Bár a fekete-fehér fotók vágtalan nyugalmat és éntelenséget sugároznak, a kiállítón havasok magányos fák, megtáradt emberek jelkép értékűek, talán kicsiny hazánk aktuális lelkiállapotát is tükrözik valamennyire.

A fényképeket a Confabulo Intéza készítette.

Mindenek előtt elmondanám, hogy a POTE FILMKLUBRÓL óhajtok írni, akit nem érdekel, (urambocsá!) nem is tudja, miről van szó, az nyugodtan lapozzon tovább, az orvostanhallgatónak drága az ideje, ugye.

Mindez nem mondható el Porgányi Zitáról, aki az egészét kitalálta, összehozta és lelkesen csinálja mind a mai napig. Bár az elején nem sok jövőt jósoltak neki, mostanra, túl hét sikeres vetítésen, asszem működik a dolog.

Szintén nem mondható ez el arról 40-50 emberről, akik bejöttek az előadásokra, s a legjobb, hogy kialakult egy 20 fő körüli csapat, akik minden szerda este ott koptatták a padokat a III-as előadóban, bizonyítva, hogy vannak, akikért érdemes csinálni.

Természetesen és nem utolsósorban volt ideje Dr. Stark Andrásnak, aki minden ellenszolgáltatás nélkül szakított annyit a szabad idejéből, hogy szerdánként itt legyen, és egy rövid kedvcsinálót, illetve vitafórumot celebráljon a filmek kapcsán. Ő a feladatának érezte, hogy kérdéseivel összetartsa a kedvüket veszíteni kezdő társaságot akkor, amikor az előre lefixált időpont ellenére kiadták az előadót fontosabb összejövetel céljára. Az összes bemutatott filmet tőle kapta a Filmklub kölcsön. Köszönet érte.

A potenciális érdeklődők egy részét lehet, elriasztotta az, hogy itt amolyan "pszichós" filmeket láthattak (Volna), azonban higgyétek el, javarészt olyan témák vetődtek fel, amelyek szerintem a mi korosztályunkat igencsak érdekelhetik. (Bár én deviáns vagyok és mint ilyennek, nem lehet autentikus véleményem arról, hogy mi is érdekelheti a kortársaimat).

Szó volt arról, hogy mi történik azzal az orvossal, aki túlságosan is átéli a betegsége helyzetét (Lumet: Equus). Szinte irigykedve figyeltem a minden "normális" ember által elmebetegnek tartott tízenéves fiú világra adott magyarázatát, s azt a szenvedélyt, amit ő egész életében vágyott, de nem élt meg soha. A második film ("Redford: Átlagemberek") hasonló témát járt körbe: ki van az alfarkerti rács innerső és túlsó oldalán; az anya - és kezdetben az apa is - akik szépen belenyugszanak a fiúk halálába, vagy az öccs, aki nem hajlandó - komoly, nagyfiú módra - szembenézni a ténnyel, valamint nem átallja még

halálában is gyűlölni a bátyját.

Truffaut "400 csapás"-a egy vidám gyermektörténetnek indul: ellopni ezt-azt, az iskolában azt hazudni, hogy anyánk halála miatt blicceltük el a tegnapi napot - jó poén, mindenkinek megfordult már a fejében. Ez a srác azonban túl komolyan bűnhődik vétkeiért, javítóintézetbe csukják, tessék, elvágta magát egy egész életre. Azért a pszeüdo-hepiend nem marad el, elszökik és kikaplat a tengerpartra, ami álmait netovábbja volt.

Bergman méltán híres filmje "A tükör által homályosan" pedig megmutatja, hogy hogyan lakozhat két külön ember egynek a bőrében és hogyan lehet még így is szeretni, szívből, igazán, kifulladásig. Archibugi filmjében (szuper olasz zenével és olyan igazi mopéddel-a-dudáló-autóközött életérzéssel) megláthatjuk, hogy egy gyerek,

aki létezése törvényeinek határát feszegeti, nem feltétlenül bolond, lehet hogy csak MÁS.

Más ugyanúgy, mint a filmek által kiváltott gondolatok, hiszen ezek nemcsak erről, sőt talán egyáltalán nem ezekről a dolgokról szólnak, ki mit lát meg benne, az az érdekes.

A HÖK-öt köszönet illeti a megnyilvánulási lehetőségért, a fénymásolásért és az infrastruktúra rendelkezésre bocsátásáért. Ha technikai nehézségeink voltak is, leküzdöttük őket (a nyomtató örülhet, hogy nincs anyja, avagy hogyan lehet számítástechnikai problémákat megoldani ráolvasással).

Egy szó mint száz, volt filmklub, jó volt, sokaknak tetszett (azoknak biztos, akik eljöttek a következőre is, még többeknek pedig közömbös volt, hasonlóan annyi mindenhez, ami nem a lét -, faj- és fejfenntartásának szűken értelmezett triászába tartozik. Reméljük, nemcsak volt, hanem lesz is, ösztöl, más, jobb, szebb, megint.

KISHAJÓ

MOZIZEGÉS
MOZIZEGÉS

ENGLISH PAGES

WE ARE BACK

The English Program Student Council has its own voice again after a long period of silence. The council was reformed in November 1996 by twelve elected members who try to find ways to solve all kinds of problems and also make life in our university better. Our task is difficult since we encounter problems that require logic, and persistence in order to be solved successfully. One of the problems we had to solve was braking the ice between students of different nationalities in POTE. In order to do that, we organized an International night which took place on the 13th of March in the POTE aula. The spirit of that night showed that all the students of POTE can get along

together well and cooperate in a friendly environment. Although this night was organized by the English program, the contribution of the Hungarian program was far from negligible and we appreciated their help.

The EPSC is interested in listening to all your problems because we believe that since we all live in the same environment we share common problems whether we are Hungarian or foreigners!

Kavarnou Litsa
member of the EPSC

An image of a beautiful landscape. An image of peace

ODE TO FIRE

and serenity yet an image of fire, of uncertainty. Sounds, sounds that remind me of the songs of birds at sunrise yet it is now dark. But I still see light...

An image of you, your face is so peaceful, yet your eyes sparkle, the sound of your voice makes me travel and wonder how can it be. How can a landscape be so beautiful when there is a glowing fire in it, how can I hear the sound of your voice without you being here, how can there be light when darkness is all around?

I decide to get in the landscape. I am now by the sea, and I look around me. I think I see her. I approach but I do not get burned. She lays her soft hands around my shoulders and I dance with her. I hear the sound of the waves playing around me. This is the music, her voice is the song. Instantly I remember that it is dangerous to play with fire. I try to escape but I can't. My eyes keep staring in her and all my thoughts vanish. I keep on dancing and let her warmth fill my body. The

heat reaches my heart and makes it beat faster and faster and

faster....

All of a sudden everything disappears. What happened why can I see only darkness?

Where the sea, where are the waves why do I hear nothing any more?

I am lost, I am afraid, insecurity fills my heart. O fire, Come back to me for I cannot live without your light..

CHEESE!

Down under you can take a look at the photo of the Council of the English Program, made in November 1996.

FIGYELEM!

A **POTE-CLUB** értesíti Kedves Vendégeit, hogy 1997. április 21-től bevezette az előfizetéses menürendszert, amelynek térítési díja

170 Ft/nap

Ebédjegyet minden szerdán és csütörtökön délelőtt 9-től 10 óráig lehet a CLUB büfében vásárolni, ahol a következő heti menüsor is megtekinthető.

Étlapról történő választásra is lehetősége van Kedves Vendégeinknek, emellett hideg-meleg szendvicsekkel, hűtött italokkal várjuk Önöket.

Nyitvatartás: 7-18 óráig

Mindenkit szeretettel várunk!

PSZICHIOLÓGIAI TANÁCSADÁS ANONYM ÉS INGYENES

Helye és ideje:

II.sz Szemináriumi helyiség
(Aulával párhuzamos belső folyosón)

Minden hétfőn 18 és 20 óra között

Életvezetési, párkapcsolati, beilleszkedési, tanulási kérdésekben, bármiben segítünk, ami problémát okoz és egyedül nem tudod megoldani.

utolsónak is lenni kell

